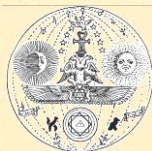

Παρεκτροπές και ενδιάμεσα πεδία

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°

Στην εισαγωγή του βιβλίου του απελθόντος Μεγάλου Ιεροφάντη Marco Egidio Allegri¹ «Εισαγωγή στο Τεκτονικό Μυστικό»², ο διάδοχός του Ottavio Ulderico Zasio³ έγραφε: «Είναι σχεδόν γνωστό ότι η παρούσα κρίση της ανθρωπότητας είναι συνάρτηση συγκεκριμένων παρεκτροπών από ατελείς μύσεις.»

Αυτή η συνειδητοποίηση, που ήταν καρπός βαθιών διαλογισμών ανώτερης τάξης, μας υποδεικνύει ξεκάθαρα αυτό που θα μπορούσαμε να ορίσουμε ως το θεμελιώδες σημείο της μνητικής εμπειρίας.

Υπάρχουν στιγμές, κατά μήκος αυτής της δύσκολης οδού, που μας θέτουν σε δοκιμασία. Καταστάσεις που έχουν σκοπό την αποσταθεροποίηση της νοητικής, πνευματικής και κυρίως της ψυχικής μας ισορροπίας, και τις οποίες πρέπει να ξεπεράσουμε και να νικήσουμε. Πότε όμως η Μύηση αποδεικνύεται ατελής; Πότε γίνεται επικίνδυνη για τον ίδιο τον άνθρωπο και για τους άλλους;

Μία από τις πιο απλές και συνηθισμένες αιτίες είναι η έλξη προς τα στοιχειώδη πεδία των συναισθηματικών και παθιασμένων ορμών, προς το πεδίο της υλικότητας και της φιληδονίας. Ακολουθεί κατόπιν η εγκατάλειψη κάθε ηθικού και δεοντολογικού κανόνα για χάρη ενός κόσμου που υπόσχεται άμεσα οφέλη, τα οποία όμως μακροπρόθεσμα αποδεικνύονται εφήμερα και απατηλά. Σε κάθε μερική έστω ικανοποίηση ακολουθούν νέες ανάγκες και επιθυμίες, μέσα σε μια αδιάκοπη συνέχεια χωρίς γαλήνη και χωρίς τέλος.

Μια άλλη αιτία, πιο συγκαλυμμένη και λεπτή, είναι η έλλειψη εκείνων των εργαλείων στα οποία μπορούμε να προσφύγουμε στις δύσκολες στιγμές κατά τις οποίες οι μνητικές δοκιμασίες θα μας φέρνουν κυκλικά ενώπιόν τους στη διάρκεια της ζωής μας.

Να αγρυπνούμε και να επιμένουμε πάνω σε ποιον και σε τί; Αυτό γίνεται το θεμελιώδες σημείο ολοκλήρης της πορείας της αναζήτησής μας. Πρέπει να γίνει κατανοητό ότι οι σκέψεις και οι πράξεις μας οφείλουν πάντοτε να συνοδεύονται και να εξετάζονται υπό το πρίσμα της Ταπεινότητας.

Η Ταπεινότητα είναι Πυρ, μια ενεργή παρουσία που δεν μπορεί να περιοριστεί στο νοητικό και απλοϊκό πεδίο της εύκολης βολικής λογικής εξήγησης, αφού δεν μπορούμε να στερηθούμε τη δύναμη και τη μεταμορφωτική της ισχύ, οι οποίες προέρχονται απευθείας από τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων και όχι από τους ενδιάμεσους φορείς Του.

Η Ταπεινότητα είναι ένα εσωτερικό επίτευγμα. Είναι η απαραίτητη προϋπόθεση (*conditio sine qua non*). Ο προσεκτικός παρατηρητής πρέπει επομένως να μάθει να διακρίνει την ψεύτικη από την αληθινή ταπεινότητα, διαφορετικά θα αποκλειστεί από τα ανώτερα επίπεδα της Γνώσης.

Η πρώτη (η ψεύτικη) κρύβεται πίσω από ποταμούς άχρηστων και επαναλαμβανόμενων λέξεων, πίσω από στολίδια της ψυχής, πολύχρωμα και περίτεχνα ενδύματα που προβάλλονται για να εξυψώσουν τις

¹ ΣτΜ: Marco Egidio Allegri. *Ενωσε τους Τύπους Misraim και Memphis. Μεγάλος Ιεροφάντης AAATMM 1945-1949*

² ΣτΜ: Διατίθεται δωρεάν μεταφρασμένο στην ιστοσελίδα μας

³ ΣτΜ: Ottavio Ulderico Zasio. *Μεγάλος Ιεροφάντης 1949-1966*

μορφές και τις εξωτερικές εμφανίσεις, αποκρύπτοντας την εσωτερική φτώχεια. Αυτή η ψευδο-ταπεινότητα δεν αγαπά να εκθέτει τις ανθρώπινες αδυναμίες της, τις αμφιβολίες της, τη γύμνια της. Προτιμά να κρύβει τη σκόνη των ελαττωμάτων και των στρεβλώσεών της κάτω από το χαλί και ωθεί τον άνθρωπο να προβάλλεται μέσα από την εξαπάτηση και το ψέμα. Ευνοεί την άσκοπη συσσώρευση πληθώρας λέξεων που απαιτούνται για να μπερδέψει τους συνομιλητές της, με σκοπό να τους υποτάξει στα εγωιστικά της σχέδια ενός μεγαλείου, τρεφόμενη από την ανόητη κολακεία τους.

Όμως αυτό δεν είναι παρά ένα άδειο κέλυφος, ένα ομοίωμα που δεν περιέχει απολύτως τίποτε. Οι κήρυκες και οι υπηρέτες της, όταν έρχονται αντιμέτωποι με τα λάθη τους, δεν αισθάνονται ποτέ την ανάγκη να ζητήσουν συγγνώμη από εκείνους τους οποίους αδίκησαν με αλαζονική συμπεριφορά. Ακόμη χειρότερα, δεν αισθάνονται την ανάγκη να «εξομολογηθούν» στη δική τους συνείδηση, τον υπέρτατο κριτή που αντανακλά τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων.

Η άλλη Ταπεινότητα (η αληθής) αποτελεί το διακριτικό γνώρισμα εκείνου που δεν υποκύπτει στις επιθυμίες του «εγώ», στις κλήσεις της επιθυμίας για δύναμη, στα «μεφιστοφελικά» μηνύματα ενός κόσμου που υπόσχεται πολλά αλλά εκπληρώνει μόνο ό,τι τον εξυπηρετεί και τίποτε άλλο. Αρχικά προσφέρει αρκετά ώστε να αλυσοδέσει και να κρατήσει επ' αόριστον στα ενδιάμεσα επίπεδα — τα αστρικά επίπεδα κατά την εσωτερική παράδοση — τους απρόσεκτους και απερισκεπτους, εκείνους που έχασαν τα εργαλεία της Επαγρύπνησης και της Εγκαρτέρησης.

Αυτή η Ταπεινότητα αναγνωρίζεται από την απλότητά της, που συχνά συγχέεται (ίσως σκόπιμα) με ανεπάρκεια ή άγνοια, καθώς και από την ικανότητά της για σύνθεση και διεισδυτικότητα. Ανοίγει την καρδιά των συνομιλητών της, αφήνει ένα θετικό αποτύπωμα, αφυπνίζει την αγάπη, καταπραΰνει τα ένστικτα, χαρίζει ειρήνη και μας δείχνει την ορθότητα της πορείας που έχει επιλεγεί.

Το Κλειδί βρίσκεται λοιπόν στην κατανόηση αυτού του εργαλείου, αυτού του Συμβόλου, αυτού του Πυρός, αυτής της Αρετής-Αξίας που λειτουργεί ως μεγεθυντικός φακός ικανός να αποκαλύπτει τον άρχοντα της απάτης και του ψεύδους κάθε φορά που εμφανίζεται μπροστά μας μεταμφιεσμένος.

Η υπερβολική συσσώρευση πολιτιστικών, σχολικών, επιστημονικών, φιλοσοφικών, θεολογικών ή ακαδημαϊκών γνώσεων — όσο αξιέπαινες και χρήσιμες κι αν είναι για τη μνητική αναζήτηση — όταν δεν ελέγχονται από το Πυρ της Αληθινής Ταπεινότητας, μπορούν να οδηγήσουν προς την αντίθετη κατεύθυνση: εκείνη της αντι-μύησης.

Συχνά παρατηρούμε με λύπη την εγκατάλειψη της μνητικής οδού από ανθρώπους προικισμένους με εξαιρετική νοημοσύνη και ευαισθησία, οι οποίοι κάποια στιγμή υποκύπτουν στις κολακείες του «εγώ» τους, σε εκείνη τη «φωνούλα» που τους πείθει ότι είναι οι μοναδικοί κάτοχοι της Αλήθειας.

Στο Σεβάσμιο Τυπικό μας υπάρχει, ως ισχυρό αντίδοτο απέναντι στην αφύπνιση της αντι-μύησης, ένας βαθμός-ορόσημο με έντονο αλχημικό συμβολισμό. Ένας βαθμός που παρουσιάζει με σαφήνεια τον τρόπο αντιμετώπισης αυτού του κινδύνου και τη θετική επίλυση αυτής της κατάστασης.

Σε αυτόν τον βαθμό, χωρίς να αποκαλυφθούν τα μυστικά του, ο μνημένος φορά περίζωμα Μαθητή της Τέχνης και Προσωπίδα⁴ — εμφανείς αναφορές στην αξία και το σύμβολο της Ταπεινότητας. Οφείλει να διασχίσει τα αστρικά, τα ενδιάμεσα επίπεδα, προσπαθώντας να τα υπερβεί αλώβητος ώστε να μην απορροφηθεί και παγιδευτεί από αυτά. Πρέπει ουσιαστικά να τα γνωρίσει, ή μάλλον να τα αναγνωρίσει ξανκαι πάλι, διότι ελλοχεύουν πάντοτε μέσα του οι εχθροί εκείνοι που είναι έτοιμοι να του επιτεθούν και να τον εμποδίσουν να προχωρήσει στα επόμενα πεδία.

Γίνεται λοιπόν λόγος για το Αλχημικό Πυρ ως εργαλείο εξαγνισμού, διόρθωσης και εσωτερικής μεταμόρφωσης. Ένα Πυρ που, υπό το φως όσων αναφέρθηκαν, φαίνεται καθαρά να είναι η Ταπεινότητα.

⁴ ΣτΜ: Αναφέρεται σε υψηλό βαθμό της Φιλοσοφικής σειράς του Τύπου μας.

Σύμφωνα με την Παράδοση, αυτά τα ενδιάμεσα πεδία είναι τα ίδια που συνάντησαν οι Ιππότες στην αναζήτηση του Αγίου Δισκοπότηρου Graal: τα μαγεμένα δάση και οι κήποι στους οποίους πολλοί χάνονταν. Και ο Όμηρος, στην *Οδύσσεια*, μας διδάσκει τον τρόπο να τα διασχίζουμε χωρίς να παγιδευόμαστε. Εδώ τα αστρικά πεδία συμβολίζονται από τα θαλάσσια ύδατα, μέσα από τα οποία αναδύονται οι Σειρήνες. Με το γοητευτικό τους τραγούδι προσπαθούν να παρασύρουν και να αιχμαλωτίσουν τον Οδυσσέα. Εκείνος όμως, δεμένος στο κατάρτι — σύμβολο του *axis mundi* (άξονα του κόσμου) και έχοντας διατάξει το πλήρωμά του να μη τον λύσει για κανέναν λόγο, κατορθώνει να ξεπεράσει τη δοκιμασία και να συνεχίσει το ταξίδι της επιστροφής του στην Ιθάκη.

Πολλά θα μπορούσαν να ειπωθούν για τη σημασία αυτών των «παρεκτροπών», για τις παράξενες συμπεριφορές ορισμένων σύγχρονων εσωτεριστών, για τον πνευματισμό και τους πνευματιστές, για τους «μάγους» της Ανατολής και της Δύσης, για όσους συνηθίζουν να βάζουν λόγια στα στόματα των νεκρών — λόγια επινοημένα από τη δική τους φαντασία, αφού οι νεκροί δεν μπορούν να τους διαψεύσουν — και έχουν μετατρέψει αυτή την πρακτική σε σύστημα.

Και ακόμη περισσότερα θα μπορούσαν να ειπωθούν για όσους, σιωπηρά, συναινούν, συμφωνούν και αποδέχονται τέτοιες στάσεις για σκοπούς που δεν έχουν καμία σχέση με τη Σεβάσμια Παράδοσή μας, ζώντας μέσα στην περιφρόνηση κάθε ιερού, δικαίου και αληθινού.